

Při tom myslu, zo je so mi tudy ze słowami a w notowej přiłozy poradziło pokazać na to, zo serbske pěsnje dvě melodiji měwaju, spěwanu a hratu, a zo dyrbi so mjez nimaj rozdžěl činić. Tak by z tej zběrku dosć dospěte było.

Hdy pak by moje zbože, kotrež je hižo mój puć po Łužicy požohnowało, nowych wustojnych džělaćerjow na to polo přiwabiło, tehdy by zawěrnó měra mojich přećow dospołna była.

Na kóncu praju najnutrniši džak M. Hórnikkej, kotryž je mi při zřadowanju nic jeno tuteje zběrki, ale tež cyłeje knihi pomhał a jeje čišć nawjedował.

II. Prostonarodna nastrojowa hudźba łužiskich Serbow.

W nalěcu lěta 1886 sym skónčnje, kaž běch sebi hižo dawno přał, krasnu Łužicu wopytał. Wabješe mje stajnje nutrna žadosć, zo bych serbski lud a jeho wótčinu spóznał. W tom lěće pak zjednoći so z mojim starym přećom tež potrebnosć, zo do Serbow pućowach. Wudawajo zběrku narodnych pěsni wšěch słowjanskich ludow spóznač, kak nuzno je, zo bych sam serbski ludowy spěw a prostonarodnu hudźbu spóznał. Njepřińdžech potajkim do Łužicy jeno ze sameje sympathije, ale tež dla ethnografiskeho hudźbneho studia, kotrež bě mi nuzne, a tak je tuto pućowanje moje zapiski z mnohim witanym dobytkom napjelniło.

Tohodla žadaše mój wjelečesény přećel redaktor dr. Muka, zo bych wo wuspěchach swojeho pućowanja rozprawu podał, do čohož sym lubjerađ zwolił, dokelž sebi myslu, zo budža so tež serbscy bratřa nad mojim dobytkom radować, runje jako sym so tež ja nad nim radował. Wězo hodži so nětčiši staw serbskeje narodneje pěsnje a hudźby powšitkomnje woznamjenić z dvěmaj słowomaj: pomałe spadowanje, štož radostne njeje; ale při tom dyrbimy na to kedžbu měć, zo je w našim času wšudže tak, dokelž so nawječorna zdžělanosć wšudže mócnje dodrěwa a ethnografisku wosebitosć prosteho ludu zničuje. Džiwać dyrbi so na to, zo móže so w tajkim času z cyła jeno hišće wo mjeńšich abo wjetšich powostankach tuteje wosebitosće rěčeć wosebje pola serbskeho ludu, kiž je wosrjedź Europy a potajkim na stajnosći